

Słupsk, dnia 22 maja 2017r.

Skarżący:

K W , A W
M W , M W

Trybunał Konstytucyjny
00-918 Warszawa al.Szucha 12a

Skarga konstytucyjna

Skarżący, jako następcy prawni i spadkobiercy K W , składają skargę konstytucyjną na niezgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej przepisów:

1) art.116 § 1 ustawy z dnia 29.8.1997r. – Ordynacja podatkowa, w związku z art.31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – z art.2, art.31 ust.3, art.32 ust.1 i 2, art.45 ust.1 i art.64 ust.2 Konstytucji, w związku z preambułą, art.20, art.22, art.24, art.30, art.31 ust.2, art.84 i art.177 Konstytucji RP, w szczególności ze względu na dyskryminujące niezgodne z zasadami sprawiedliwości, naruszające konstytucyjne prawa poprzednika prawnego skarżących, w tym równości wszystkich wobec prawa, prawa do równego i sprawiedliwego traktowania (także w zakresie wolności działalności gospodarczej i dobrowolności związanego z nią ryzyka) oraz równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych, obciążenie członków zarządów niektórych osób prawnych, tj. spółek kapitałowych, nieograniczoną, oderwaną od normalnego i adekwatnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem członka zarządu a szkodą wierzyciela, a także pozbawiającą skarżących prawa skarżących do dziedziczenia gwarancyjną, solidarną i zbiorową odpowiedzialnością majątkową całym majątkiem za zobowiązania publicznoprawne tych spółek;

2) art.21 ust.1 ustawy z dnia 28.2.2003r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, w związku z art.116 § 1 Ordynacji podatkowej – z art.2, art.32, art.45 ust.1 i art.64 ust.2 Konstytucji RP, ze względu na naruszający konstytucyjne prawa poprzednika prawnego skarżących, w tym do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy, zbyt krótki termin zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki kapitałowej, w tym jak na zakres obowiązków związanych z przygotowaniem takiego wniosku, określonych w art.23 i art.24 tej ustawy;

wnosząc o orzeczenie niezgodności wskazanych wyżej przepisów ustaw z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, w tym:

1) art.116 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa w zakresie, w jakim przepis ten:

a) obciąża niebędące przedsiębiorcami lecz pracownikami osoby gwarancyjną odpowiedzialnością majątkową za zobowiązania ich pracodawcy i uniezależnia tę odpowiedzialność (będących pracownikami członków zarządu spółki kapitałowej) wobec państwowego wierzyciela ściągającego składki (głównie na tzw. emerytury kapitałowe) od normalnego i adekwatnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem a szkodą wierzyciela, co najmniej w takim zakresie, w jakim umożliwiał to będący wzorem dla art.116 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej art.298 Kodeksu handlowego z 1934r. (i wykładnia tego przepisu przez jego współautora M.Allerhanda) po jego wejściu w życie, od którego to związku przyczynowego ze szkodą wierzyciela całkowicie odchodzi zaskarżony, nie posługujący się pojęciem szkody przepis art.116 § 1 Ordynacji podatkowej, co tym bardziej jest nieuzasadnione w odniesieniu do składek na ubezpieczenia społeczne naliczanych za okres od dnia 1.1.1999r., które uwzględniane są przy ustalaniu świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dopiero po ich zaksięgowaniu;

b) ustanawia nieograniczoną solidarną odpowiedzialność majątkową członków zarządu, bez możliwości zwolnienia od tej odpowiedzialności (w realiach powołującej się na wcześniejsze rozstrzygnięcia praktyki posttotalitarnego państwa, nawiązującej raczej do czasów, określonych w preambule Konstytucji, jako: „czasów, gdy podstawowe wolności i prawa człowieka były w naszej Ojczyźnie łamane”, inaczej niż w komentarzach do art.298 K.h. i art.299 K.s.h. M.Allerhanda i M.Rodzinkiewicza) przez członka zarządu spółki kapitałowej, przynajmniej w takim zakresie, w jakim wierzyciel nie poniósł wskutek jego działań lub zaniechań (w zakresie zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie) szkody:

c) nie przewiduje możliwości odstąpienia od odpowiedzialności, o której mowa, ze względu na zasady współżycia społecznego lub sprawiedliwości bądź słuszności (jak czynił to np. art.40 ust.2 ustawy z 1980r. o zobowiązaniach podatkowych), w tym z uwzględnieniem zakresu ewentualnej winy członka zarządu i stopnia jego przyczynienia się do szkody wierzycielowi (w szczególności przez dokonywanie spłat wierzycieli z pominięciem kolejności ustalonej prawem) lub ograniczenia tej odpowiedzialności (jak np. w art.119 K.p.);

d) posługuje się pojęciami niedostatecznie precyzyjnymi, w tym nieaktualnym od 2003r. i mylącym pojęciem postępowania układowego, które jako odrębne postępowanie w obecnie obowiązującym Prawie upadłościowym i naprawczym, nie występuje, jak też budzącym w obecnym orzecznictwie sądów trudności pojęciem właściwego czasu;

2) art.21 ust.1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, w zakresie w jakim ten przepis, ustanawia zbyt krótki termin zgłoszenia upadłości, jak na rozległe wynikające z art.23 i art.24 tej ustawy obowiązki, który utożsamiany jest w współczesnym orzecznictwie (inaczej M.Allerhand - współautor projektu Prawa upadłościowego z 1934r., którego pojęcia i terminy przeniesiono do obecnie obowiązującej ustawy) z pojęciem właściwego czasu, o którym mowa w art.116 § 1 Ordynacji podatkowej;

ewentualnie też o wydanie postanowienia tymczasowego o wstrzymaniu wykonania utrzymanej wyrokiem Sądu Okręgowego w S z dnia .7.2015r. sygn.akt decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S z dnia .12.2009r., orzekającej o odpowiedzialności poprzednika prawnego skarżących całym jego majątkiem za zaległości P Sp. z o.o. w M z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne , Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres do m-ca lutego 2005r. w łącznej kwocie zł. wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia .12.2009r.

Uzasadnienie:

Prawomocnym wyrokiem z dnia .12.2016r. sygn.akt , doręczonym pełnomocnikowi skarżącego wraz z uzasadnieniem w dniu 22.2.2017r., Sąd Apelacyjny w G oddalił apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w S z dnia .7.2015r. sygn.akt , oddalającego (prawie w całości, poza roszczeniem o należności za m-c luty 2005r.) odwołanie zmarłego w dniu .10.2011r. poprzednika prawnego skarżących od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S z dnia .12.2009r., orzekającej na podstawie art.116 § 1 Ordynacji podatkowej, w związku z art.31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, o odpowiedzialności poprzednika skarżących całym jego majątkiem, jako członka zarządu P Sp. z o.o. w M , za zobowiązania tej Spółki, jako płatnika składek, z tytułu składek na: ubezpieczenia społeczne w kwocie zł., ubezpieczenia zdrowotne w kwocie zł., Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie zł. za m-c luty 2004r. oraz za okres od m-ca lipca 2004r. do m-ca lutego 2005r. Wydając taką decyzję orzekającą o odpowiedzialności poprzednika skarżących za wskazane zobowiązania Organ administracji z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz utrzymując tę odpowiedzialność Sąd Okręgowy i Sąd

Apelacyjny uznały, że wniosek o ogłoszenie upadłości P Sp. z o.o. nie został zgłoszony we właściwym czasie, za który organy te przyjęły określony w art.21 ust.1 Prawa upadłościowego i naprawczego krótki termin 14 dni od powzięcia wiedzy o stanie niewypłacalności Spółki, nie dopatrując się żadnych podstaw do zwolnienia poprzednika skarżących od odpowiedzialności za przedmiotowe zobowiązanie (poza należnościami z tytułu składek za m-c luty 2005r., w którym po upływie 2-ch m-cy od zgłoszenia wniosku o upadłość ogłoszona została upadłość P Sp. z o.o.), w tym nie uznając za okoliczność uzasadniającą zwolnienie poprzednika skarżących od odpowiedzialności w jakimkolwiek zakresie faktu, iż w rzeczywistości przyczyną niezaspokojenia wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych były zaniechania Syndyka masy upadłości P Spółki z o.o. w zakresie bezspornego zaniechania pozyskania środków na zaspokojenie (zrealizowanych w tej sytuacji z środków masy upadłości) znacznych zobowiązań wobec pracowników z przeznaczonego na ten cel Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, jak i z tytułu wynagrodzenia za wykonanie robót dodatkowych na rzecz inwestora Gminy M i innych nieprzewidzianych (i dla poprzednika skarżących niemożliwych do przewidzenia) kosztów realizacji przez upadłą z powodu tych kosztów Spółkę wieloletniego zadania inwestycyjnego (

). W szczególności Sąd Okręgowy w S , chociaż uznał (w sprawie z odwołania drugiego z członków zarządu P Sp. z o.o. w M sygn.akt), że: „ splot wyjątkowo niekorzystnych okoliczności zewnętrznych niezależnych od spółki, które wpłynęły na przebieg realizacji inwestycji, ale zapewne także niska cena ofertowa inwestycji, w istocie doprowadziły do uzyskania przez Gminę M korzyści, których by nie osiągnęła gdyby zarząd Spółki złożył we właściwym czasie wniosek o upadłość spółki ...” i : „ Z tych przyczyn, opierając się na zasadach współzycia społecznego ... przy zastosowaniu art.102 k.p.c. Sąd, markując koszty procesu ..., zasądził od odwołującego jedynie zł.”, nie znalazł już podstaw do zastosowania tych zasad współzycia lub słuszności i sprawiedliwości przy rozstrzygnięciu sporu co do roszczenia i wierzytelności głównych, tj. niezrealizowanych w następstwie bezspornych zaniechań Syndyka masy upadłości zobowiązań Spółki objętych zaskarżoną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co wynikało przede wszystkim z niewłaściwego, niezgodnego z Konstytucją oraz zasadami demokratycznych państw prawnych uregulowania art.116 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa, nie przewidującego takiej możliwości (inaczej niż ustawa z 1980r. o zobowiązaniach podatkowych), dodatkowo uniezależniającego (inaczej niż w art.298 K.h. i art.299 K.s.h.) tę nieograniczoną opartą na zasadzie ryzyka (wbrew wolności, a nie obowiązku, prowadzenia działalności gospodarczej) odpowiedzialność gwarancyjną poprzednika skarżących, kosztem którego uprzywilejowany został w tym przepisie państwowy wierzyciel, od związku przyczynowego między działaniami lub zaniechaniami poprzednika skarżących, a wynikłą z zaniechań Syndyka masy upadłości szkodą.

Ad.1a. Niezgodność zaskarżonego uregulowania art.116 § 1 Ordynacji podatkowej z art.32 ust.1 i 2 oraz art.64 ust.2 Konstytucji RP i naruszenie konstytucyjnych praw i wolności skarżącego wyraziły się zwłaszcza już w nierównym i dyskryminującym potraktowaniu poprzednika skarżących jako członka zarządu pracowniczej spółki kapitałowej, w związku z podjęciem przez niego na takim stanowisku pracy zatrudnienia, przez samo obciążenie poprzednika skarżących odpowiedzialnością gwarancyjną i nie stosowanym dla innych stanowisk pracy ryzykiem związanym z działalnością pracodawcy oraz zupełnie niezależną od związku przyczynowego (między działaniem lub zaniechaniem poprzednika skarżących, a szkodą wierzyciela) odpowiedzialnością za zobowiązania upadłego pracodawcy, według wiedzy skarżącego nie występującą już od dawna w demokratycznych państwach prawnych (np. w niemieckiej ustawie z 1892r. o spółce z o.o. – GmbHG), bez

wykazania, że to właśnie poprzecznik prawny skarżących ponosi odpowiedzialność za niezaspokojenie wierzyciela ze środków masy upadłości Spółki (które uszczuplił Syndyk masy upadłości, nie pozyskując na zaspokojenie zobowiązań Spółki wobec pracowników przeznaczonych na ten cel środków z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych), przy czym zauważyć należy, że również w Kod.handlowym z 1934r. tego rodzaju (lecz uzależniona od związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem członka zarządu a szkodą wierzyciela) odpowiedzialność gwarancyjna członka zarządu sp. z o.o. (jako przedsiębiorstwa o minimalnym kapitale zakładowym 5.000,-zł.) nie dotyczyła np. członka zarządu spółki akcyjnej (o kapitale zakładowym co najmniej 250.000,-zł.) i podobnie jest w K.s.h. z 2000r. (a zatem tego rodzaju odpowiedzialność była przewidziana raczej dla spółek kapitałowych o mniejszym kapitale zakładowym, prowadzącym działalność na mniejszą skalę, co nie odnosi się do skali działalności i rujnujących, prowadzących do konfiskaty mienia skarżącego, zobowiązań zatrudniającej wielu pracowników P Sp. z o.o. w M).

Natomiast, jak przyjmuje się w doktrynie dotyczącej art.32 i art.64 Konstytucji RP: „wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu mają być traktowane równo. A więc według równej miary, bez zróżnicowań dyskryminujących, jak i faworyzujących (OTK ...): 1) równość wobec prawa ... nakaz równego traktowania przez władze publiczne ...; 2) równość w prawie ... nakaz kształtowania treści prawa z uwzględnieniem zasady równości”, a „Sprawą podstawową ... jest ... ustalenie cechy istotnej, z uwagi na którą przepisy prawa dokonały zróżnicowanej sytuacji ... W poszukiwaniu takiego uzasadnienia ... kryteria racjonalności, proporcjonalności i sprawiedliwości dokonywania zróżnicowań ... odstępstwa od zasady równego traktowania ... muszą zawsze znajdować podstawę w odpowiednio przekonywujących kryteriach. Kryteria te muszą mieć : ... charakter relewantny ... racjonalnie uzasadniony ... charakter proporcjonalny ... waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy ... w odpowiednie proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone ...po trzecie, kryteria te muszą pozostawać w jakimś związku z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie ... (wyr. ... K.8/97 ...)” (Bogusław Banaszak w komentarzu do art.32 Konstytucji RP Wydawnictwo C.H.Beck W-wa 2012r. str.226-228), przy czym jeśli chodzi o prawa majątkowe i zasadę równej ochrony praw majątkowych w art.64 ust.2 Konstytucji: „Trybunał Konstytucyjny dokonując wykładni tego przepisu, podkreślił, że on „nie tylko nawiązuje do zasady równości, ale też daje wyraz ogólnemu stwierdzeniu, że wszystkie prawa majątkowe muszą podlegać ochronie prawnej. Na ustawodawcy ... spoczywa ... także obowiązek ... powstrzymania się od przyjmowania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczyć (wyr. ...K.34/98 ...) ... Zasada równej dla wszystkich ochrony prawnej w płaszczyźnie podmiotowej oznacza jednak zakaz różnicowania intensywności ochrony pomiędzy podmiotami prawa prywatnego, osobami fizycznymi, podmiotami prawa publicznego czy też państwem ... Państwo nie może korzystać w stosunkach majątkowych z podmiotami prywatnymi ze szczególnych przywilejów i przedstawiać jako uzasadnienia swojej ingerencji świadczeń finansowych”, a: „dla ochrony wszystkich praw objętych art.64 znaczenie mają też normy ich dotyczące zawarte wśród zasad ustrojowych”, w tym jak trafnie ujął to TK – „... w porządku prawnym opartym na założeniach wskazanych w art.20 Konstytucji” (wyr. ... P 2/98 ...)” (prof. dr hab. B.Banaszak w komentarzu do art.64 Konstytucji, także str.389-390).

Z zasad ustrojowych i norm dotyczących ochrony praw objętych w art.64 Konstytucji powołać tu też należy: „zasady konstytuujące demokratyczne państwo prawne” wynikające z art.2 Konstytucji, w tym wspomnianą już zasadę proporcjonalności, w zakresie której: „W przypadku kontroli konstytucyjności regulacji ustawowych dotyczących sfery

praw i wolności jednostki, związane z zasadą proporcjonalności ograniczenia ich dotyczące można badać na podstawie jednoznacznych postanowień art.31 ust.3 Konstytucji ... Trybunał stwierdził (orz. ... K.9/95 ...), że „ państwo prawne opiera się na założeniu racjonalności prawodawcy, a warunkiem ... jest przestrzeganie proporcjonalności w procesie stanowienia prawa. Racjonalny prawodawca stanowi prawo sprawiedliwe, stąd w zasadzie sprawiedliwości należy też upatrywać podstaw obowiązywania zasady proporcjonalności” (por. H.Schneider ... Bundesverfassungsgericht und Grundgesetz ...Tübingen 1976, s.393). Zdaniem TK z zasady regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna ... , a także wymóg zachowania proporcji między efektami wprowadzonej regulacji, a ciężarami względnie niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli (por.orz. ... K.11/94 ...) ... Z tym stanowiskiem TK korespondują poglądy S.Wronkowskiej: „ ... wymaganie proporcjonalności (adekwatności) : spośród możliwych (i zarazem legalnych) środków oddziaływania należałoby wybrać środki ... możliwe najmniej uciążliwe dla podmiotów wobec których mają być stosowane ...” (S.Wronkowska ... Polskie dyskusje ... Warszawa 1995r. s.74). Podobnie R.Alexy *Teorie der Grundrechte Baden - Baden 1985r. , s.100*” (B.Banaszak w komentarzu do art.2 Konstytucji, tamże str.23 i 35-36).

Uwzględniając przywołane i omawiane normy oraz zasady Konstytucji , w tym szeroko zakreślony w art.32 ust.2 zakaz dyskryminacji kogokolwiek z jakichkolwiek przyczyn oraz warunki wynikające z art.31 ust.3 Konstytucji, w niniejszej sprawie stwierdzić trzeba, że w świetle norm art.2, art.31 ust.3, art.32 ust.1 i 2 i art.64 ust.2 Konstytucji RP przepis art.116 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa nie może być uznany za zgodny z Konstytucją i uzasadnione jest orzeczenie o jego niezgodności z Konstytucją RP, przede wszystkim dlatego, że:

1) jak stwierdza się w doktrynie dotyczącej art.64 ust.2 Konstytucji: „Państwo nie może korzystać w stosunkach majątkowych z podmiotami prywatnymi ze szczególnych przywilejów”, jak i: „przedstawić jako uzasadnienia swojej ingerencji świadczeń finansowych”, w tym dokonywanych za pośrednictwem funduszy ubezpieczeń społecznych (prawie w całości lub w zdecydowanej większości na wykraczające poza konstytucyjne zabezpieczenie społeczne i zmierzające do utrwalenia nierówności tzw. emerytury kapitałowe) lub innych funduszy, ani korzystać z gwarancyjnej odpowiedzialności niektórych osób prywatnych (fizycznych) i to z dodatkowo uprzywilejowującym państwo lub jego fundusze oderwaniem zakresu tej odpowiedzialności od adekwatnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem będącego osobą prywatną członka zarządu osoby prawnej (spółki kapitałowej), a szkodą państwa lub jego funduszu, gdyż: „ Zasada równej dla wszystkich ochrony prawnej” w zakresie ich majątku i praw majątkowych oznacza: „ zakaz różnicowania ochrony pomiędzy podmiotami prawa prywatnego, osobami fizycznymi, podmiotami prawa publicznego czy też państwem”, którego uprzywilejowanie jest nieuzasadnione;

2) samo zatrudnienie na stanowisku pracy członka zarządu spółki kapitałowej lub osoby prawnej mającej zdolność upadłościową nie jest dostatecznie istotną i relewantną cechą uzasadniającą odstępstwo od zasady równego traktowania i równej dla wszystkich ochrony ich praw majątkowych, polegające na obciążeniu członków zarządu odpowiedzialnością gwarancyjną, o której mowa i to z uniezależnieniem jej zakresu od adekwatnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem członka zarządu, a szkodą, skutkiem czego nie ma tu też odpowiedniej proporcji między wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć (z dostrzeżeniem też uwzględniania przez organy rentowe od 1999r. składek na ubezpieczenia społeczne, tj. wyczerpujące prawie całość składek ubezpieczenie emerytalne, przy ustalaniu wysokości świadczeń, dopiero po ich uiszczeniu i zarachowaniu na indywidualnych kontach ubezpieczonych), a wagą naruszonego interesu członka zarządu;

3) zastosowane w zaskarżonym przepisie Ordynacji podatkowej kryteria zróżnicowania i ograniczenia w zakresie równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych pozostają w istocie bez związku (a nawet wręcz w sprzeczności) „z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi”, a : „ W przypadku kontroli konstytucyjności regulacji” art.116 § 1 Ordynacji podatkowej, jako dotyczącego: „sfery praw i wolności jednostki, związane z zasadą proporcjonalności ograniczenia”, w tym przez obciążenie odpowiedzialnością gwarancyjną w zakresie nieadekwatnym do związku przyczynowego między zachowaniem członka spółki, a szkodą wierzyciela, badane: „na podstawie jednoznacznych postanowień art.31 ust.3 Konstytucji”, według którego: „Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane ... tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób”, nie dają się uzasadnić żadną z przyczyn wymienionych w tym przepisie.

Z prawem podmiotowym do równego traktowania przez władze publiczne, w tym równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych, określonym w art.32 ust.1 i 2 oraz art.64 ust.2 Konstytucji, wiąże się też prawo do równego traktowania w zakresie dobrowolności przyjmowania ryzyka związanego z dobrowolnie podejmowaną działalnością gospodarczą oraz nakładania obowiązku ponoszenia ciężarów publicznych, o którym mowa w art.84 Konstytucji RP. W tym zakresie: „ Jak słusznie ... zauważył TK, „przepisy regulujące problematykę danin publicznych muszą być zgodne z całokształtem obowiązujących norm i zasad konstytucyjnych, w szczególności nie mogą kształtować obowiązku ... w taki sposób, że stałyby się instrumentem konfiskaty mienia” (wyr. ... K.16/98 ..)”, a poza tym, co się tyczy świadczeń z ubezpieczenia społecznego, to: „Zobowiązanie do ponoszenia określonych w ustawie ciężarów i świadczeń publicznych nie może służyć przeniesieniu na zobowiązanego zadań przypisanych władzy publicznej (wyr. ...K. 20/07 ...)” (B.Banaszak w komentarzu do art.84 Konstytucji, tamże str.490-491) .

W zakresie dochodzonego niniejszą skargą konstytucyjną konstytucyjnego podmiotowego prawa do równego traktowania również w zakresie obciążania ciężarami publicznoprawnymi, można jeszcze na marginesie wskazać, że: „ Artykuł 32 ust.1 Konstytucji według reguł wykładni językowej ustanawia prawo podmiotowe ... TK ... w fundamentalnej dla całej sprawy kwestii ... uznał on użycie rzeczownika „prawo” za absolutnie relewantne dla znaczenia całego przepisu” przy czym u: „ racjonalnego ustrojodawcy, który przecież świadomie używa określonych sformułowań. Bez „prawa do równego traktowania” przepis nakładałby jedynie obowiązek „równego traktowania” ... i temu zapobiegł ustrojodawca ważąc użyte słowa”, przy czym: „ w zdaniu odrębnym J.Stępnia (... SK 10/01 ...) „...tego rodzaju zaś operacja językowa ... silniej jeszcze podkreśla konstytucyjny charakter prawa do równego traktowania” ... w zdaniu odrębnym J.Trzczińskiego (... SK 10/01 ...) : „Zmiana konstytucji spowodowała wyraźne wprowadzenie w niej ... prawa do równego traktowania właśnie dlatego, aby podkreślić wyraźnie podmiotowy charakter art.32 Konstytucji i przekreślić dotychczasowe wątpliwości powstałe na gruncie dawnych przepisów konstytucyjnych”.”, a : „ sądy konstytucyjne wielu państw demokratycznych nie wydają się mieć od lat większych problemów z przypisaniem konstytucyjnej zasadzie równości, sformułowanej podobnie jak w Polsce, roli podstawy prawnej uzasadniającej uprawnienia i roszczenia jednostki, nawet wtedy, gdy nie wynikają one z żadnego z praw objętych regulacją konstytucyjną (... np. orzeczenie niemieckiego FTK ... szwajcarskiego ... austriackiego ...) ... ingerencję państwa w sferę chronioną prawami konstytucyjnymi oceniają ... na podstawie kryteriów właściwych zasadzie równości”, natomiast: „ kategoria metapraw musi budzić zastrzeżenia”, będąc: „ swoistą degradacją tych praw ... czynnikiem sztucznym, nie znajdującym oparcia, ani w obowiązującej konstytucji, ani w doktrynie prawa”. (B.Banaszak w komentarzu do art.32 Konstytucji, tamże str.229-232.)

Nie bez znaczenia przy badaniu zgodności zaskarżonego przepisu art.116§ 1 Ordynacji podatkowej jest też treść preambuły Konstytucji, która: „ dostarcza opartych na autentycznej wypowiedzi ustrojodawcy wskazówek co do zgodnych z jego intencjami kierunków postanowień Konstytucji”. W tym zakresie wskazać należy zwłaszcza, że: „ Oparcie ustroju państwa na zasadzie pomocniczości umacniającej uprawnienia obywateli i ich wspólnot nawiązuje do chrześcijańskiego systemu wartości, według którego jednostkom i ich wspólnotom państwo powinno pozostawić jak najszersze możliwości decydowania o własnych sprawach ... (Pius XI w encyklice Quadregesimo Anno stwierdził: „Każda akcja społeczna ze swego celu i ze swej natury ma charakter pomocniczy: winna pomagać członkom organizmu społecznego, a nie niszczyć ich lub wchłaniać ...”) , przy czym, jeśli chodzi o okres nadmiernej ingerencji w wolności i prawa obywateli ograniczającego te wolności i prawa uprzywilejowanego wobec obywateli państwa, to: „ustrojodawca negatywnie ocenia okres komunistyczny słowami: „ pomni gorzkich doświadczeń z czasów, gdy podstawowe wolności i prawa człowieka były w naszej Ojczyźnie łamane” ”. (B.Banaszak w komentarzu do preambuły Konstytucji RP, tamże str.5 i 7). Wystarczająca powinna być tu zatem, w tym w uwzględnieniu też wpływu w latach 1989-2015 okresu przejściowego pookrągłostołowego (postkomunistycznego) państwa, zamiast art.116 § 1 Ordynacji podatkowej, istniejąca oprócz zaskarżonego uregulowania zwykła odpowiedzialność odszkodowawcza według art.21 ust.3 Prawa upadłościowego i naprawczego.

Ad.1b. Zastrzeżenia co do zgodności z art.2, art.31 ust.3, art.32 i art.64 ust.2 Konstytucji RP, przedstawione co do samej zasady i sposobu regulacji gwarancyjnej odpowiedzialności majątkowej członka zarządu spółki kapitałowej w art.116 § 1 Ordynacji podatkowej, uprzywilejowującej bezzasadnie lub bez odpowiedniego uzasadnienia oraz adekwatnej przyczyny wymaganej przez art.31 ust.3 Konstytucji i bez adekwatnego związku przyczynowego państwo i jego fundusze (w największej części emerytur kapitałowych), w stosunku do poddawanych w ten sposób dyskryminacji w tym przepisie osób fizycznych, tak samo można odnieść do przyjęcia w zaskarżonym przepisie, również z naruszeniem konstytucyjnych praw podmiotowych skarżących, zbiorowej solidarnej nieograniczonej gwarancyjnej odpowiedzialności członków zarządu spółki kapitałowej. W odniesieniu do tych osób dyskryminujące zróżnicowanie, tj. ograniczenie ich praw, w tym do równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych i poddanie ich wskutek takiej nieograniczonej odpowiedzialności dyskryminacji w tym zakresie, nie odpowiada kryteriom racjonalności, proporcjonalności i sprawiedliwości różnicowania sytuacji adresatów norm prawnych, ani kryteriom, o których mowa w art.31 ust.3 Konstytucji, w tym niezbędności nakładanych ograniczeń konstytucyjnych praw podmiotowych i postulatowi, by wybierać środki jak najmniej uciążliwe, a niezgodne z Konstytucją uprzywilejowanie państwa i jego funduszy odpowiedzialnością gwarancyjną członków zarządu spółki kapitałowej, z ograniczeniem tym samym ich praw, jest oderwane zarówno od adekwatnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem członków zarządu spółki a szkodą wierzyciela, jak też i od winy członków zarządu w niezgłoszeniu upadłości we właściwym czasie, co kłóci się z elementarnym poczuciem sprawiedliwości. Wskazać tu również należy, że odpowiedzialność zbiorowa obywateli wobec państwa lub jego funduszy kłóci się też z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, w tym wynikającymi z art.2 Konstytucji i jej preambuły, nawiązując do poprzedniego państwa (o którym ustrojodawca wypowiedział się: „ pomni ... czasów, gdy ...”), z którego wyniesione nawyki, w okresie przejściowym jeszcze ograniczania, a nie umacniania uprawnień obywateli, są w działalności publicznej (zwłaszcza nie wybranych przez Naród lub jego przedstawicieli, wyłączanych wbrew art.4 Konstytucji spod jego władzy zwierzchniej, samokooptujących się przejętych z poprzedniego państwa

jego funkcjonariuszy) niestety wciąż obecne, w tym w zaskarżonym niniejszą skargą przepisie ustawy z dnia 29.8.1997r., jak i praktyce jego zastosowania.

Ad.1c. Jak wcześniej wykazano wcześniej, już samo przyjęcie nieograniczonej gwarancyjnej solidarnej i zbiorowej odpowiedzialności odszkodowawczej (a raczej nieodszkodowawczej, jak wskazuje się w doktrynie, np. M.Allerhand) członków zarządu spółki kapitałowej, z uprzywilejowaniem państwa i jego organów lub jednostek organizacyjnych oraz oderwaniem tej odpowiedzialności majątkowej od adekwatnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem członka zarządu spółki a szkodą wierzyciela, jest nie do pogodzenia z podstawowymi zasadami współczesnych demokratycznych państw prawnych, w tym normami Konstytucji RP i chronionymi w niej konstytucyjnymi prawami i wolnościami, w szczególności ze względu na dyskryminujące, nieuzasadnione przyczynami, o których mowa w art.31 ust.3 Konstytucji, przeniesienie na te osoby fizyczne (prywatne) ryzyka związanego z działalnością zarządzanych przez nie spółek kapitałowych i pozbawienie ich tym samym prawa do równej dla wszystkich ochrony ich praw majątkowych, jak i ze względu na nieuzasadnione uprzywilejowanie w ten sposób, kosztem poddanych dyskryminacji nie prowadzących na swój rachunek działalności osób prywatnych i pracowników, państwa i jego funduszy, a zarazem nie pozostające w właściwym związku z normami i wartościami wyrażonymi w Konstytucji ograniczenie ochrony ich praw majątkowych, w sytuacji gdy za wystarczający środek ochrony wierzyciela, w tym publicznego, należy uznać w danej sytuacji (tj. spóźnionego ogłoszenia upadłości dłużnika), odpowiedzialność odszkodowawczą przewidzianą w art.21 ust.3 Prawa upadłościowego i naprawczego, ewentualnie nie pozbawioną jednak związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem członka zarządu spółki z o.o. (choć również wątpliwą co do zgodności z zasadami współczesnych demokratycznych państw prawnych, nie występującą już w odniesieniu do członków zarządów spółek akcyjnych w K.s.h. i wcześniej K.h., a np. w niemieckiej spółce z o.o. co najmniej już od 1892r.) odpowiedzialność gwarancyjną z art.299 K.s.h. Jeśliby pomimo tego dalej rozważać ewentualną (tymczasową w państwie po(st)totalitarnym, jako przejściowym od totalitarnego do demokratycznego państwa prawnego) dopuszczalność tego rodzaju gwarancyjnej odpowiedzialności majątkowej, to zdaniem skarżącego należałoby tu przywrócić normalny związek przyczynowy między zaniechaniem członka zarządu a szkodą wierzyciela, co najmniej w takim zakresie, w jakim wynika lub wynikał on z art.299 K.s.h. i będącego w pewnym zakresie wzorem dla art.116 § 1 Ordynacji podatkowej jeszcze art.298 K.h. oraz jego wykładni w przedtotalitarnych jeszcze czasach ustanowienia tego przepisu (przez M.Allerhanda), tj. z rozumieniem właściwego czasu nie jako 14 dniowego terminu lecz czasu pozwalającego na prowadzenie postępowania upadłościowego i szerokim dopuszczeniem wykazywania, że wierzyciel nie ze względu na zaniechanie członka zarządu poniósł szkodę lub niezależnie od tego zaniechania i tak poniósłby szkodę, najlepiej z doprecyzowaniem takich zasad odpowiedzialności w przepisie ustawy, w sytuacji gdy przejęte z poprzedniego państwa i wciąż zapatrzone w traktowane jak prawo swoje poprzednie rozstrzygnięcia organy władzy publicznej dokonują w takich sytuacjach, wymagającej często właśnie z tej przyczyny ingerencji ustawodawcy wykładni przepisu ustawy na niekorzyść obywateli (według ukształtowanej w poprzednim państwie praktyki, dotąd nie zawsze traktując serio Konstytucję, jako prawo podstawowe oraz najwyższe i stosowane bezpośrednio, zgodnie z preambułą oraz art.8 ust. 1 i 2 Konstytucji), z upoważnieniem lub zobowiązaniem ich do stosowania, w tym wprost na podstawie art.2, art.8, art.45 ust.1 i art.177 Konstytucji zasad słuszności, sprawiedliwości lub współzycia społecznego, jak przewidywał to art.40 ust.2 z 1980r. o zobowiązaniach podatkowych.

W sytuacji gdy natomiast ogół pracowników korzysta z ograniczenia odpowiedzialności za szkody wyrządzone nieumyślnie do wysokości ich 3 miesięcznego wynagrodzenia, wynikającego z art.119 Kod. pracy i ochrony w ten sposób majątku i praw

majątkowych przed ryzykiem działalności pracodawcy oraz ponosi według art.120 § 1 K.p. odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim wobec (za pośrednictwem) pracodawcy (podobnie jak np. zarządcy niemieckiej sp. z o.o. wobec spółki i jej majątku, a nie osób trzecich, stosownie do § 64 ust.2 ustawy o spółkach z o.o. za szkody wynikłe z zaniechania lub spóźnionego zgłoszenia upadłości, bynajmniej nie w formie gwarancji długu spółki lecz odpowiedzialności za niektóre tylko wypłaty z majątku spółki, tj. wypłaty dokonane po tym czasie niezgodnie z starannością sumiennego kupca), a zatrudnienie na podstawie umowy o pracę pozostaje podstawową formą zatrudnienia, w tym osób pełniących najbardziej odpowiedzialne funkcje w organach władzy publicznej i gospodarce (a więc m.in. ministrów, sędziów i prezesów zarządów największych spółek kapitałowych), z wyłączeniem tych, którzy możliwości takiego zatrudnienia nie mają (np. zatrudnionych na podstawie umowy zlecenia lub innych tzw. umów śmieciowych), uzasadnione i zgodne z zasadą wolności (a nie obowiązku prowadzenia) działalności gospodarczej (i związanego z nią ryzyka oraz zasadami równego traktowania, niedyskryminacji i równej dla wszystkich ochrony ich praw majątkowych, o których mowa w art.22 oraz art.32 ust.1 i 2 i art.64 ust.2 Konstytucji byłoby ograniczenie odpowiedzialności będących pracownikami członków zarządów spółek kapitałowych za wyrządzone nieumyślnie spóźnionym zgłoszeniem upadłości szkody, np. do 6-ciomiesięcznego ich wynagrodzenia oraz uregulowanie tej odpowiedzialności jako odpowiedzialności wobec spółki i jej majątku lub masy upadłości, a nie wierzyciela spółki.

Ad.1d. Wśród wielu wynikających m.in. z art.2 Konstytucji RP zasad konstytuujących demokratyczne państwo prawne wyróżnia się w doktrynie zasadę: „dostatecznej określoności, z której można wyprowadzić nakaz stanowienia norm jasnych, zrozumiałych dla adresatów, pozwalających ustalić jednoznacznie ich treść, niebudzących wątpliwości interpretacyjnych i nie powodujących przez to rozbieżności w procesie ich stosowania ... niejasność przepisu może uzasadniać stwierdzenie jego niezgodności z Konstytucją ...” (wyr.TK ... P 13/02 ...)... „Znaczenie zwrotów niedookreślonych ... nie może być ... ustalane arbitralnie ...” (wyr. ... SK 30/05 ...) ... Zasada dostatecznej określoności nabiera szczególnego znaczenia, gdy dotyczy regulacji prawnych zezwalających organowi państwowemu na ingerencję w sferę praw i wolności jednostki”. (B.Banaszak w komentarzu do art.2 Konstytucji, tamże str.33-34.) Zdaniem skarżących wymóg dostatecznej określoności, który ze szczególną starannością powinien być dochowany przy nakładaniu na obywateli zobowiązań publicznoprawnych, został naruszony, a przez to zostały też naruszone ich konstytucyjne prawa podmiotowe do równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych, równego traktowania i niedyskryminacji z jakichkolwiek przyczyn, przez posługiwanie się przez ustawę z dnia 29.8.1997r. – Ordynacja podatkowa nieaktualnym już od 2003r. i przez to niedostatecznie precyzyjnym w obecnie obowiązującym stanie prawnym, wynikającym z ustawy z dnia 28.2.2003r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, przez ponad 14 już lat nie zaktualizowanym pojęciem postępowania układowego, któremu według części doktryny miałoby odpowiadać postępowanie naprawcze (które przed zgłoszeniem wniosku o ogłoszenie upadłości było zamiarem zarządu P Sp. z o.o. i nie zostało jednak uznane przez organy orzekające, tj. Organ rentowy i sądy, za otwarcie postępowania układowego), jak i przyjętym z K.h. z 1934r. niedookreślonym pojęciem właściwego czasu zgłoszenia upadłości we właściwym czasie, wprawdzie w okresie gdy pojęcie to zostało w art.298 K.h. przyjęte właściwie w doktrynie interpretowanym (wg M.Allerhanda w właściwym czasie, to w czasie pozwalającym na przeprowadzenie postępowania upadłościowego, jako wspólnej egzekucji wierzycieli z majątku dłużnika według zasad, tj. równomierności i kolejności, wynikających z Prawa upadłościowego), jednakże po okresie totalitarnego państwa bez gospodarki rynkowej, w obecnej realnej praktyce organów władzy publicznej orzekających w

sprawie skarżących, potraktowanym jako termin 14 dni dla zgłoszenia upadłości z art.21 ust.1 Prawa upadłościowego i naprawczego.

Podobnie jeśli chodzi o trzecią przesłankę egzoneracyjną przewidzianą w art.116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, w postaci wskazania mienia, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja na rzecz wierzyciela (zamiast wskazania na brak związku przyczynowego między zaniechaniem członka zarządu sp. z o.o., a szkodą – w art.298 K.h. i art.299 K.s.h.), pomimo iż poprzednik prawny skarżących i skarżący wskazywali takie mienie w postaci przysługującej masie upadłościowej Spółki wierzytelności odszkodowawczej (za szkodę wyrządzoną w masie upadłości P Sp. z o.o. w M przez Syndyka, przede wszystkim przez zaniechanie pozyskania środków na spłatę znacznych zobowiązań wobec pracowników z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych), możliwej do dochodzenia z tytułu podlegającej obowiązkowemu ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej Syndyka od ubezpieczającego tę odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń, organy rozpatrujące sprawę skarżących, być może ze względu na niedostateczną zrozumiałość uregulowania art.116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej w tym zakresie, w ogóle nie zainteresowały się tą wierzytelnością i mieniem, z którego możliwe byłoby zaspokojenie wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wskutek nieprecyzyjnych i arbitralnie zinterpretowanych przepisów doszło więc też do naruszenia konstytucyjnego prawa skarżących do sprawiedliwego rozpatrzenia ich sprawy.

Ad.2. Naruszenie konstytucyjnych praw skarżących, w tym do sprawiedliwego rozpatrzenia ich sprawy oraz równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych, nastąpiło również przez uznanie za właściwy czas, w którym dla uniknięcia gwarancyjnej odpowiedzialności z art.116 § 1 Ordynacji podatkowej należało zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki, 14 dniowy jedynie termin zgłoszenia takiego wniosku przewidziany w art.21 ust.1 ustawy z dnia 28.2.2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze. Jak wskazywali skarżący i ich poprzednik prawny w postępowaniu przed organami orzekającymi w sprawie, ze względu na b.rozległy zakres obowiązków związanych z przygotowaniem tego wniosku wynikających z art.23 i art.24 Prawa upadłościowego i naprawczego oraz stosunkowo znaczną skalę działalności P Sp. z o.o. w M, przy niewielkiej liczbie pracowników zatrudnionych w księgowości Spółki, mogących przygotować wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki wraz z b.obszernymi zawierającymi liczne wymagane przez obecnie obowiązujące przez przepisy ustawy załącznikami, w tym bilansem majątku Spółki, nie było możliwości przygotowania wniosku, o którym mowa w tak krótkim od stwierdzenia stanu niewypłacalności Spółki terminie, przy uwzględnieniu też innych licznych (w tym bieżących) obowiązków z zakresu ustalania bilansu majątku Spółki na dany dzień (koniec miesiąca poprzedzającego zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości) lub z nim związanych. W istocie termin wykonania takich obowiązków w zakresie związanym z ustaleniem stanu majątku Spółki jest w przepisach prawa, w tym podatkowego, tj. na sporządzenie sprawozdania finansowego i deklaracji podatkowej z tytułu podatku dochodowego, ustalony na 20 dni po zakończeniu miesiąca, deklaracji na podatek od towarów i usług na 25 dni po zakończeniu miesiąca, a termin aktualności sprawozdania finansowego lub bilansu majątku załączonego przez dłużnika został ustalony (w § 23 ust.1 pkt 2 Prawa upadłościowego) na 30 dni („2) aktualne sprawozdanie finansowe bilans sporządzony dla celów tego postępowania; na dzień nie późniejszy niż trzydzieści dni przed złożeniem wniosku”). Analiza przepisu zawierającego ten termin, tj. wskazującego na który dzień ma być sporządzone sprawozdanie finansowe lub bilans sporządzony: „ dla celów ... postępowania” upadłościowego na 30 dni przed złożeniem wniosku, zdaje się więc potwierdzać, że do sporządzenia bilansu dla celów postępowania upadłościowego, tj. do sporządzenia i zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości może upłynąć nie 14 lecz 30 dni (niezależnie od tego, czy w przepisie tym, określającym aktualność załączonych do wniosku dokumentów i

danych, zamiast wyrazów: „nie późniejszy” nie powinny być wyrazy: „nie wcześniejszy”, co może świadczyć o błędzie legislacyjnym) i pozwala na wyprowadzenie wniosku o instrukcyjnym raczej charakterze terminu z art.21 ust.1 Prawa upadłościowego i naprawczego lub sprzeczności między art.21 ust.1 i art.23 ust.1 pkt 2 tej ustawy oraz niejednoznaczności przepisów w tym zakresie, co naruszałoby wywodzoną z art.2 Konstytucji zasadę dostatecznej określoności lecz zdaje się być uzasadnione rzeczywistym czasem potrzebnym dla wykonania wszystkich związanych z zgłoszeniem upadłości obowiązków.

Skarżący pozwolą sobie w tym miejscu zauważyć, że w rzeczywistych demokratycznych państwach prawnych najkrótsze terminy, jak np. w ZPO RFN, dla czynności incydentalnych w toku sprawy (m.in. dla zażalenia, uzupełnienia braku pisma, czy wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności) są 2tygodniowe, a dla czynności co do istoty sprawy (np. dla apelacji) miesięczne i również reprezentowany przez obecny Sejm i Senat suweren Rzeczypospolitej Polskiej przystąpił już do wydłużania terminów dla obywateli polskich i wyrównywania standardów ochrony ich praw, np. z dniem 1.1.2017r. do 21 dni dla zaskarżenia do sądu czynności wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku pracy, a zasada wyrównywania standardów i równej dla wszystkich ochrony praw (w tym przy uwzględnieniu skrócenia w XX w dnia pracy do 8-iu godzin, a tygodnia pracy do 5-ciu dni roboczych), przyjęcia co do zasady jednolitego najkrótszego terminu dla podjęcia czynności przed organami władzy publicznej dla czynności incydentalnych lub prostszych 14-tu dni i dłuższego (np. miesięcznego) terminu dla czynności co do istoty sprawy, czy bardziej złożonych.

Jeśliby jednak stosować termin 2 tygodniowy z art.21 ust.1 ustawy rygorystycznie, jak uczyniły to organy orzekające w sprawie skarżących, byłoby to niezgodne z wywodzonym z art.2 Konstytucji zakazem nadmiernego formalizmu, jak i zwłaszcza z prawem podmiotowym skarżących do sprawiedliwego rozpatrzenia ich sprawy, z zastosowaniem sprawiedliwej procedury. Jak wskazuje się bowiem w doktrynie: „nie jest prawidłowym stanowisko, zgodnie z którym nadmierny formalizm sądowy przedkłada się ponad poszanowanie sprawiedliwości i praworządności, jak i innych praw wynikających z Konstytucji”, a „sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy oznacza zastosowanie sprawiedliwej procedury – tzn. takiej, która powinna zapewniać stronom uprawnienia procesowe stosownie do przedmiotu prowadzonego postępowania. Wymóg sprawiedliwego postępowania zakłada bowiem dostosowanie jego zasad do specyfiki rozpoznawanych spraw” (wyr.TK ... SK 45/09 ...). (B.Banaszak w komentarzu do art.2 i art.45 Konstytucji, tamże str.45 i 290-291.) Skarżący podnosi zatem, że skutek krótkiego, jak na rozległe obowiązki związane z zgłoszeniem upadłości terminu 2-ch tygodni z art.21 ust.1 Prawa upadłościowego i naprawczego (gdy np. przy mniejszym zakresie obowiązków formalnych związanych z zgłoszeniem upadłości termin tej czynności wg § 64 ust.1 niemieckiej ustawy z 1892r. o spółce z o.o. wynosi 3 tygodnie, wówczas 19 dni roboczych i 216 godz. pracy przy 6 dniowym i 72 godzinnym tygodniu pracy), zostały również naruszone konstytucyjne prawa podmiotowe skarżącego do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy, z zastosowaniem sprawiedliwej, dostosowanej do specyfiki rozpoznawanej sprawy procedury.

Co się tyczy zaś objętego niniejszą skargą terminu 2-ch tygodni dla złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, to w podsumowaniu można zauważyć i podkreślić nie tylko, że w rzeczywistych demokratycznych państwach prawnych termin taki przewidziany jest dla prostych czynności incydentalnych, ale też, że w takich państwach nie do przyjęcia są zwłaszcza ograniczające konstytucyjne wolności i prawa obywateli (w tym wolności prowadzenia działalności gospodarczej i dobrowolności związanego z nią ryzyka oraz prawa do równego traktowania i równej dla wszystkich ochrony ich praw majątkowych) związany z nim rygor i skutki niedotrzymania tego terminu, nie do pogodzenia z zasadą

poszanowania i ochroną wolności i praw obywateli przez kryterium dopuszczalności ich ograniczania określonymi w art.31 ust.2 i 3 obowiązującej Konstytucji RP.

Skarżące i przebywający w W skarżący (którzy w razie potrzeby przekazą udzielone przez nich pełnomocnictwo do wniesienia niniejszej skargi konstytucyjnej, jako czynności łączącej się, w tym 3miesięcznym terminem do jej wniesienia, z wskazaną na str.1 skargi sprawą cywilną, w rozumieniu art.91 pkt 1 K.p.c.) wyrażają przy tym przekonanie, że Trybunał Konstytucyjny w obecnym odnowionym składzie, w większości odpowiadającym aktualnej woli i świadomości Narodu (oraz jego aktualnych wybranych przez Naród przedstawicieli, w tym posłów na Sejm VIII kadencji, którzy wraz z obecnym Prezydentem RP słusznie nie zaaprobowali obrażającego będący suwerenem Naród wyboru z przywłaszczeniem ich kompetencji przez ustępujący Sejm VII kadencji „na zapas” sędziów Trybunału Konstytucyjnego, których kadencja mogła rozpocząć się nie wcześniej niż w m-cach XI i XII 2015r., dopiero po wyborze w m-cu X 2015r. Sejmu VIII kadencji, przed czym powstrzymał się jednak kształtując w tym zakresie normę właściwego zachowania uchwalający w 1997r. Konstytucję Sejm II kadencji, pozostawiając obsadzenie 3-ch nowych mandatów Sejmowi III kadencji, podobnie jak nie pozwolili już, z tych samych przyczyn, w tym zwłaszcza oczywistej niezgodności z podstawową i nadrzędną w demokratycznym państwie zasadą zwierzchności Narodu dokonywania takich czynności przez tracących już swój mandat przedstawicieli Narodu, senatorzy Kongresu Prezydentowi Obamie na uzupełnienie w roku wyborczym składu Sądu Najwyższego USA), będzie dbał zarówno o władzę zwierzchnią Narodu, jak i wolności i prawa obywateli, o których mowa w art.4 ust.1 i 2 oraz rozdziale II Konstytucji, interpretując je zgodnie z stosowaną, a nie zapisaną tylko w preambule Konstytucji, zasadą pomocniczości umacniającej uprawnienia obywateli i ich wspólnot, tak by obywatele Rzeczypospolitej Polskiej, zarówno jako będący suwerenem Naród, jak i indywidualnie, nie korzystali z mniejszych praw i wolności, niż obywatele innych rzeczywistych demokratycznych państw prawnych, nie godząc się na ograniczanie ich uprawnień i zajmując się właśnie rozpatrywaniem (i uwzględnianiem) skarg konstytucyjnych obywateli takich jak niniejsza oraz pytań prawnych sądów dotyczących aktów normatywnych (a nie, jak w okresie niedawnych znów: „gorzkich czasów”, niepodlegających ocenie nie będących aktami i normami prawnymi czynności sprawujących władzę zwierzchnią przedstawicieli Narodu), w tym zwłaszcza przejętych z poprzedniego państwa, które nie było demokratycznym państwem prawnym lub przyjętych w początkowym przejściowym okresie obecnego państwa.

Załączniki:

- 1) kserokopia wyroku Sądu Apelacyjnego,
- 2) pełnomocnictwo do wniesienia skargi,
- 3)-7) 5 kopii skargi konstytucyjnej.